

CHAKAI

Direcció: Marta Dalmau

Intèrprets: Maria Garriga, Bàrbara Martín,
Marta Dalmau i Cristina Castellà

Companyia: Dans Invitro

Composició musical: Joan Cot

Disseny d'il·luminació: a definir

Escenografia: Gastón Villamil

Vestuari: Montse Ciutat

Chakai significa cerimònia del tè, on una tassa protagonitza un ritual ple de patrons, moviments predefinitos i codis socials establerts que funcionen a la perfecció. Aquesta, també pot representar un art harmoniós, el Kintsugi, la tassa reconstruïda que deixa veure les seves esquerdes com a peça artística, i ens parla de la fractura, el trencament i la reparació d'un objecte o d'una persona, com a part intrínseca de bellesa harmoniosa.

Les persones necessitem normes i patrons per viure en societat i en una convivència harmònica, però moltes vegades aquestes normes i patrons entren en conflicte amb l'individu. Quan les normes estan en sintonia amb l'esperit individual es genera una harmonia, un creixement i l'evolució. Però quan no estan en sintonia, la individualitat entra en conflicte i això pot acabar amb un trencament, una crisi, un canvi individual (micro) o en la suma de les individualitats, en un canvi social (macro).

Chakai ens parla d'un cicle de trencament i construcció. Com la nostra pròpia història al llarg del temps. És una peça circular de processos de fractura i reconstrucció constant. La vida. Parteix d'imatges que ens recorden al món oriental i transmeten una sensació de continuïtat i mutació. Vol transmetre la lentitud com a bellesa poètica i l'homogeneïtat contínua i aparentment estable del col·lectiu versus la individualitat fragmentada i basada en conflictes molt humans. I com aquestes dues realitats poden conviure o inclús, ser necessàries pel canvi.

La peça utilitza dues imatges que fan una metàfora d'aquest cicle, Chakai; la cerimònia del te; un conjunt de normes i patrons establerts, i el Kintsugi, la tassa que es trenca i es reconstrueix per continuar sent el mateix objecte, enganxat amb or, donant valor a aquest trencament i mostrant les esquerdes. La tassa continua sent tassa, deixa veure la seva transformació i adquireix un valor diferent.